

Statsminister Desai åpner MRA-konferanse i Ny Delhi

Nr. 2 – 1978

Spørsmålet om frihetens innhold blir stadig mer brennbart for verdens største demokrati. Innenriksministeren uttrykte det slik i en samtale med to av de ansvarlige for MRA i India: «Britene gjorde også mye som var positivt. De ga oss veier, jernbaner, telekommunikasjoner. Men det viktigste de etterlot seg, var strukturene til et demokrati. Det vi må finne nå, er hvordan menneskenes holdninger kan forandres slik at demokratiet blir et instrument for sosial, økonomisk og moralsk forandring.»

Det vil bli en stor innsats på dette området i India i månedene fremover. Statsminister Desai åpner en MRA-konferanse i New Delhi fra 24. mars. Hovedvekten legges på landets politiske lederskap. Siktepunktet er å «løftes opp fra småligheten og krange-len som griper om seg i vårt nasjonale liv, og sammen finne en ny retning». Åpningsseremonien finner sted Langfredag kl. 11 om formiddagen.

En annen indisk politiker uttrykte bekymring over at offentlige verv ofte blir besatt ved hjelp av «spisse albuer» heller enn faglig dyktighet. På den bakgrunn skal det holdes seminarer i «demokratisk liv» for offentlige tjenestemenn i MRA-sentret i Panchgani, som for øvrig feirer sitt tiårs-jubileum i år.

Inderne har bedt om hjelp fra andre land, og det ventes flere politikere o.a. som har verdifulle impulser å komme med. Ved Westminster Teater i London arbeides det med innstudering av to skuespill som skal settes opp i India: *Den glemte faktor* av Alan Thornhill og *Vi er morgendagen* av Peter Howard.

Bare et teknisk problem?

Bønder og vitenskapsmenn fra India og andre land, og folk som er interessert i å gi verdens jordbruk en ny retning, møtes til en spesialkonferanse i Asia Plateau, Panchgani, fire dager i mars. Invitasjonen inneholder følgende sitater og spørsmål som vi finner det verdt å gjengi:

** Selv Gud vil ikke våge å åpenbare seg for en sulten mann annet enn i form av brød.*

Mahatma Gandhi.

Jordbrukets ressurser — et middel til utbytting eller en hellig forvaltning?

** Jeg er utålmodig. Jeg kjemper for en eksplosiv økning i avkastningene. Vi har ingen tid å miste, størrelsen av mat- og befolkningsproblemene tatt i betraktning.*

Dr. Norman Borlaug.

ny verden

INFORMASJON OM MORALSK OPPRUSTNING

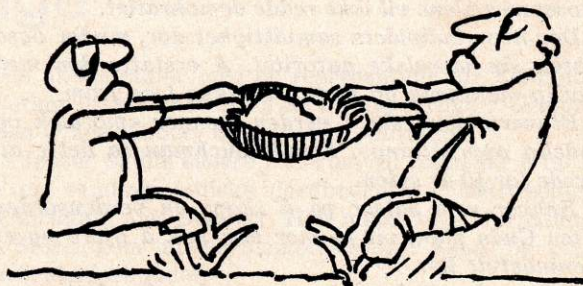
To av regjeringsmedlemmene i India har deltatt i MRAs konferanser i Caux. Det er industriministeren, George Fernandez, kjent som en av Indias mest dynamiske fagforeningsledere og formann i sosialistpartiet, og undervisningsminister dr. P. C. Chunder, som for fem år siden tilbrakte en måned i Europa for å studere og arbeide med MRA. Fernandez går nå i spissen for en omfattende desentralisering av indisk næringsliv. Produksjonen av 500 forskjellige produkter skal flyttes fra byene til landsbygden og lages i små bedrifter. Hensikten er å få fart på den økonomiske utviklingen og heve kjøpekraften på landsbygda, og bidra til å stanse strømmen av mennesker til slummen i byene.

Er hindringene for en slik eksplosiv økning bare tekniske og økonomiske?

** Hvis alle hadde omsorg nok og alle delte nok, ville ikke alle få nok?*

Dr. Frank Buchman.

Hvordan kan vi tilføre verdens jordbrukspolitik et slikt element av omsorg?

Hvis alle delte nok . . .

Et særsyn i politikken?

Kim Beazley har holdt fast på sin kompromissløshet — og overlevet som politiker, skriver australsk avis.

Kim Beazley, undervisningsminister i den siste australske Labour-regjeringen, har trukket seg tilbake fra politikken. Avisen *The West Australian* skriver

om Beazley «som gikk inn for MRAs prinsipper og fremdeles praktiserer dem», at han «uten tvil har vært en av Parlamentets fineste talere og beste debattanter, en av de få som kunne fylle Huset og holde interessen fangen.» «(Han er) en mann som har nektet å ofre sine prinsipper. Hans kjennetegn — en høy moralkodeks, avvisning av hykleri og en ekstrem motvilje mot lettvinte halvsannheter — er ikke det stoff man forbinder med røff-og-tøff politikk eller disiplinen i et politisk apparat som Det australske arbeiderparti. Men Kim Beazley har holdt fast ved disse kvalitetene — ja puffet dem freidig oppunder nesten på både politiske fiender og kolleger — og overlevet i en politisk karriere som strakk seg over 32 år.»

Invitasjon til Caux sommeren 1978

«Hvordan skape et troverdig demokrati?»

De generelle invitasjonene til Caux foreligger på trykk, med smakfull og enkel lay-out, i tre variasjoner: Engelsk, tysk og fransk. De som legger planer for sommeren og ønsker opplysninger, kan få tilsendt et eksemplar fra Ny Verdens kontor eller fra Caux direkte:

The Conference Secretary, Mountain House, CH-1824 Caux/Sveits.

Vi gjengir et utdrag av teksten på innbydelsen:

CAUX 1978

I øst og vest, nord og sør, søker menneskene etter det sanne demokrati som ikke bare bygger på folkeavstemninger, men også på moral og ansvar menneskene i mellom.

Skandaler i det offentlige liv undergraver tilliten til styresmaktene. Den enkelte skyver ansvaret over på samfunnet. En omorganisering av beslutningsprosessene alene vil ikke redde demokratiet.

Der hvor individets samvittighet dør, mister også staten sin moralske autoritet. Å erstatte den med statlig maktbruk og tvang, vil ikke føre fram.

Ethvert menneske i verden trenger «moralisk og åndelig opprustning». Frank Buchman sa dette allerede for 40 år siden.

Enhver som satser på å skape en verdensorden etter Guds plan, vil få mer enn nok å gjøre og et meningsfylt liv.

I Caux hvert år møtes mennesker fra fattige og rike land, far verdens ledende institusjoner, unge og

gamle, for sammen å finne et grunnlag for den gjennomgripende revolusjon vår tid trenger — og hvordan hver enkelt kan ta et revolusjonært initiativ i sitt eget liv.

Det er i år 100 år siden Frank Buchmans fødsel. Jubiléet vil også sette preg på konferansene i Caux. I invitasjonen har man tidfestet tre stadier:

1878

For hundre år siden ble Frank Buchman født i Pennsylvania. Hans forfedre var kommet fra Europa for fritt å kunne bygge et samfunn etter sin egen overbevisning og tro.

1938

For førti år siden, i et Europa preget av voldsomme rustningskappløp, ble tanken om en «åndelig og moralsk opprustning» lansert. Buchman tenkte fremover til tiden etter krigen som var i anmarsj, og forsto at en nødvendig sosial omforming på verdensbasis bare kunne skje ved en gjenfødelse av enkeltmenneskenes samvittighet.

1978

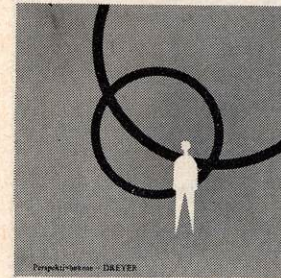
Idag, sytten år etter Frank Buchmans død, er statsmenn, internasjonale eksperter, intellektuelle og unge militante revolusjonære i ferd med å nå samme konklusjon som mannen i gaten: Et nytt og rettferdig samfunn er avhengig av en forandring i menneskenes natur.

Friskt og floskelfritt

Noen kommentarer til den engelske utgaven av «Mennesket og strukturene» av Jens Jonathan Wilhelmsen. Boka er nettopp kommet på norsk på Dreyers forlag. Den fås hos alle bokhandlere. Pris kr. 30,-.

Jens-Jonathan Wilhelmsen

Mennesket og strukturene

«Et fyrverkeri av skarpe iakttagelser.»

Forfatteren har brukt sin omfattende erfaring til å samle de etiske verdier som alle samfunn burde være uttrykk for, gjennom sine strukturer og på andre måter. Jeg tror mange vil bli slått av dette, for det er sant at ingen organisasjon, hvordan den enn er sammensatt, kan være noen erstatning for disse verdiene.

Engelsk regjeringsmedlem, ledende innen Labour-partiets venstre-fløy.

Boken er ualminnelig velskrevet. Den setter tenkingen i bevegelse i riktig retning og vil være av stor hjelp for meg i mitt arbeid.

Russisk dissident, som nå underviser innen fredsforskning i England.

Forfatteren går rett inn i det dagsaktuelle tema hvordan vi kan skape et mer harmonisk samfunn og tar opp utfordringen fra marxistene og de grønne sosialistene. Han stiller opp med et helt fyrverkeri av skarpe iakttagelser og avslørende spørsmål.

F. B. i Morgenbladet.

Jeg synes titelen på boken treffer selve hjertet i den ideologiske brytning akkurat nå. Og teksten gir dekning for titelen. En interessant og vesentlig belysning av den internasjonale debatt og en floskelfri komplettering ut fra MRAs ideologi. Dette debatt-innlegget fyller et internasjonalt behov.

Svensk redaktør.

Mot en bakgrunn av uro og uvisshet framstår *Mennesket og strukturene* som et streif av håp. Til tross for det beskjedne formatet veier innholdet tungt.

S. R. i «Dagen», Stockholm.

Selv den spissfindige eller kyniske skulle finne Wilhelmsens diagnose forfriskende saklig. Den appellerer til fornuften, den forsøker å nå hjertet gjennom hodet. Det er rotfestet i personlig erfaring.

Ashraf Hassumani i «Himmat Weekly», Bombay.

Wilhelmsens analyse av mennesket og strukturerne gir verdifull innsikt for pedagoger. Her er utmerket materiale for samfunnsfag og liknende studier, men boken er også viktig for dem som underviser i andre fag.

K. R. i «Polestar», engelsk lærerblad.

Jeg ga boken til en av mine venner, Både han og jeg mener at den er konstruktiv og virkelighetsnær. Vi liker denne måten å skrive på, og vil gjerne lese flere bøker av samme slag.

Afrikansk lærer i Soweto, Sør-Afrika.

Hver eneste havnearbeider i dette landet skulle lese den!

Havnearbeider i Whyalla, Australia.

Fra Danmark og Sverige

Ove Jensen, gårdbruker fra Värmland, og Alfred Nielsen, den tidligere formann for dansk treindustri arbeidsgiverforening, besøkte Oslo i den første uken av februar.

Nielsen har som pensjonist gått i brodden for gjenbruk av ressurser, særlig glass, papir og metall, i sin hjemby Silkeborg. Prosjektet omfatter nå hele byen, og befolkningen begynner å bli seg bevisst at man ikke bare skal «bruke og kaste». Niel-

sen hadde møter med en representant for Renholdsverket i Oslo, med noen av de ansvarlige i «Fremtiden i våre hender» og en rekke politikere.

Jensen skulle senere i februar til India for å ta del i en samling indiske jordbrukere i MRA-sentret Panchgani nær Bombay. Han møtte bl. a. formannen i Stortingets landsbrukskomité og i Skog- og landarbeiderforbundet.

Hva er kristendommens konsekvens for ditt fag?

«Her nytter det ikke å gå til en biskop og få beskjed.»

Dr. theol. Thorleif Boman var gjest ved en av fredagskveldene for unge i Sophus Lies gate 5 i november. Emne: «Kristus som verdslig veileder».

Vi refererer fra utvekslingen av spørsmål og svar mellom Boman og de unge tilhørerne:

— **Hva betyr det å frykte Gud? Det er vel ikke meningen at vi skal være redd ham?**

— Gud er god. Men snill er han ikke — ikke «snill» som foreldre er når de sier om sitt avkom: «Det er ikke så farlig. Han er jo så liten.»

Frykt for Gud er visshet om at Guds godhet ikke gir meg tillatelse til å synde. Man kan synde av svakhet, men ikke av sløvheter eller slapphet. Det tåler ikke Gud, da er det slutt. Ikke gjennom harde straffer, men ved at kristenlivet ditt blir ødelagt.

Garborg sa om jærbuen: Han tror på Gud, men trøster seg til skillingen. Noen opplever Gud så sterkt at de skjønner at dette *dobbelte* tåler han ikke. Så blir de helhjertet, og det er det som teller. Gud sier heller «dere er for mange» enn «dere er for få». Hvor mange helhjertede apostler vant Jesus i hele sitt liv? 120. Ikke mange, men *nok til å skape en kristen revolusjon som forandret verden*. Det skal dere huske, dere som synes dere er så få.

Det var hardt mange ganger, derfor spurte Jesus de elleve rett ut: «Vil også dere gå bort?» De hadde overveiet det, for de svarte slik: «Men hvem skal vi gå til? Du har det evige livs ord.» Det var ille nok å være hos Jesus, men verre å gå bort fra ham. Frykten for å miste Gud, det er å frykte Gud.

Noen har ingenting å miste

Jo større velsignelse Gud har gitt en, jo større blir fortapelsen. Fortapelse — det er et begrep for troende mennesker! Den verdslige, den som står ved foten av fjellet, behøver ikke å frykte avgrunnen. Straffen består nemlig i at man allerede er på bunnen. Eller at man ser: Å, hvordan har jeg kastet bort livet mitt! Nå ser jeg at Gud står der med åpne armer for meg, og jeg visste det ikke!

«Nei, for all den ting jeg visste kan jeg ei min Jesus miste.»

Det er frykt for Gud. Den har ført mennesker til martyriet. De greide ikke å svikte.

— **Hva var Jesu holdning til krig?**

— Jødene kom i krig med romerne fordi de ikke fulgte hans råd. Hvis man strides om materielle ting, blir det materiell krig. Men Jesus nektet å gjøre noe som stred mot Guds vilje, og den kampen vant han. Det var keiseren som bøyet kne for Kristus til slutt, ikke omvendt.

Han gjorde for øvrig ingen krav på noen rettig-

A frykte Gud betyr å være redd for å miste Ham.

heter for seg selv, uten én, og der var kravet absolutt: Retten til å gjøre det gode.

— **Men hvorfor sa han til disiplene i Getsemane at nå skulle de ta sverd med seg?**

— Det var billedlig tale. Disiplene husket hvordan han tidligere en gang sa at de skulle gå uten niste og penger, og hvordan de ble godt mottatt. Nå var situasjonen en helt annen. De ville bli forfulgt og skulle innrette seg på det sterkeste forsvar. Med andre ord skulle de ikke bare sitte med hendene foldet når de ble angrepet, men slå til «med sverd» — åndelig sett. «Vi har to sverd,» sa Peter. «Det er nok,» sa Jesus. To sverd til 120 mann!

— **Hva betyr det i dagens Norge?**

— Dere skal kjempe bedre enn min generasjon, og ikke gi dere med en gang. Når dere sitter i en kristendomsfiendtlig sammenheng, skal dere tale Kristi sak.

Tenk igjennom kristendommens konsekvens for deres eget fag. Sosialøkonomer. Naturvitenskapsmenn. Det nytter ikke å gå til en biskop å få beskjed, en må selv være ansvarlig til bunns.

Jeg er skuffet over de kristnes innsats. Vi skulle ha gjort med det gode det Marx satte seg fore å rette på med det onde.

— **Hva innebærer «retten til å gjøre det gode»?**

— Det ligger nok der indirekte i FN's menneskerettigheter. Talefrihet, trykkefrihet — retten til å si sannheten. Retten til arbeid — retten til å gjøre det gode. Men når vi snakker om alle våre rettigheter, glemmer vi at vår rettighet må innebære en annens plikt. Aldri noen rettighet uten ansvar.

Jesus skiller på en måte mellom retten til å gjøre det gode og retten til å ha det godt — og sier at det får være det samme med å ha det godt, men han foretrakk å bli korsfestet fremfor å svikte sitt kall.

E. R. H.

Vasket du hendene dine i morges?

Slik talte en lærer fra Burma:

Hvor mange av oss vasket hendene i morges? Men vasket vi ikke hendene for ti år siden? Og i forrige uke? Hvorfor da idag igjen?

Fordi vi bruker hendene hele tiden, må vi stadig vaske dem, og mer enn en gang om dagen. På samme måte trenger vi å holde vårt hjerte rent. Gjennom våre øyne, ører og andre sanser vandrer forskjellige ting inn i hjertet vårt.

Først er vi som brønner av klart, glitrende vann, dit mennesker kommer for å drikke og bli forfrisket og styrket. Men plutselig faller et lite løvblad ned i brønnen, flyter på overflaten en stund og synker til bunns. Enda et blad faller, flyter, synker. Så det ene løvet etter det andre, og alle går til bunns.

Begynne på nytt

Når du ser ned i brønnen, ser vannet klart ut. Men hvis du rører i det, kommer løvet opp. Det er ikke rent lenger. Ville du hatt lyst til å drikke det vannet? Det kan ikke brukes til å vaske klær i engang.

Det eneste som hjelper er å rense opp hele bun-

nen og la brønnen fylles med nytt vann — rent, klart og glitrende.

Løvet er som visse tanker hjertet vårt fylles med. Først faller et blad. Plukk det opp igjen, fort. Hva er det for et? «Jeg oppfører meg ikke så ille som andre.» Snu det rundt, og les på den andre siden. Der står det: «Selvgodhet og uærlighet».

Et annet blad faller. Hvilket da? «Det er noe jeg vil ha, må ha og det med en eneste gang.» Snu på det. Der står: «Egenvilje. Urenhet.»

Enda et blad. Fang det fort. «Hva synes folk om meg? Hva kommer familien min til å si?» Les på den andre siden: «Selvopptatthet.» Kast det.

Gi ikke bladene sjanse til å nå ned til bunnen. Da vil vannet holde seg rent. Det er ikke noe grums å rote opp i. Hvem som helst kan komme og drikke uten å bli forgiftet, og gå derfra igjen fornyet til store oppgaver.

Det er derfor vi må vaske hjertet vårt rent. (Sitert fra boken «The World My Country» av Daw Nyein Tha, kvinnelig rektor fra Burma. Boken kan bestilles gjennom Ny Verden.)

Kunsten er en forbundsfelle

Den russiske dissident-forfatteren Alexander Galitch døde i forrige måned. Galitch bodde som kjent i Norge en tid etterat han forlot Sovjetunionen. Vi gjengir avslutningen av en tale han holdt i Caux i 1974:

«I de første dagene av juni i år dro titusener av moskovitter avsted for å møte en æret gjest fra Frankrike. Det var ingen offentlig person som myndighetene ville stappe full av vodka og kaviar. For henne ble det intet besøk ved Boshoi-balletten, og de som traff henne var ikke plukket ut fra listene over «spesielt-pålitelige personer».

Spørsmål om godt og ondt

Hvem var denne gjesten? Hun het Mona Lisa Gioconda. Hun kom fra Louvre til Pushkin-muséet. De som ville se henne, måtte kanskje stå i kø to eller tre dager. Noen kom av nysgjerrighet, noen på grunn av moten. Men for flertallet var synet av Gioconda

en slags formidling, en mystisk åpenbaring, begynnelsen til en hjertets revolusjon...

Er det ikke påfallende hvordan de mest rasjonelle i vår rasjonelle tidsalder, vitenskapsmenn og tenkere, mer og mer vender blikket til kunsten og religionen etter svarene til de evige spørsmål om godt og ondt? Er det ikke bemerkelsesverdig at en av de største i denne fornuftens tidsalder, Albert Einstein, ble en troende, og at han ble hjulpet til klarhet og tro av kunsten — av Mozarts og Dostojevskis verk?

Vitenskapen er ikke istand til å skille mellom godt og ondt, men vitenskap er mennesker og et menneske må før eller senere treffe et valg, og her får han hjelp av en stor forbundsfelle, kunsten.

Så kan man spørre: Hva kan vi alle gjøre, alle som ikke har et spesielt talent, som ikke er istand til å skape stor kunst? Tro meg, i vårt gale 20. århundre er *godhet* et talent. Kjærlighet til ens nabo er stor kunst, og ærlighet og mot er menneskeåndens fremste ytelser.»

Kort nytt

THRILLER PÅ WESTMINSTER TEATER

Et nytt skuespill på Westminster Teater i London ventes å vekke oppsikt når det settes opp 17. mai. *Dømt til livet* av det kjente TV-produsenten Malcolm Muggeridge og Alan Thornhill er en slags thriller om retten til å leve og retten til å dø.

DET HASTER I RHODESIA

National Observer i Rhodesia forteller om en gruppe rhodeseres besøk i Caux i julen. I en lederartikkel skriver avisen: «En hvilken som helst avtale på papiret er bare så mye verdt som den tillit de to partene har til hverandre. Det er fremdeles forbau-sende mye tillit igjen i landet, men jo lenger en løsning utsettes, jo fortere vil denne kapitalen for-svinne.»

SVART/HVITT-BOKA IGJEN

Svart/hvitt-boka fortsetter sin marsj gjennom mange land. Den siste utgivelsen er under forberedelse på Tonga-språket, etter initiativ fra overlæreren for en lærerskole på øya.

Stornoway Gazette på Ytre Hebridene i Skottland melder at den også kommer på gaelisk. Avisen site-rer A. R. K. Mackenzie, tidligere britisk minister ved FN: «Boka gir en kristen veiledning for unge men-nesker og viser hvordan de kan leve slik at de utret-ter noe for sitt land.»

KENYA

Også i Nairobi, Kenya, ble det holdt en MRA- konfe-ranse ved juletid. Norden har gitt en lærerskole til Kenya, hvor møtene fant sted. Det var brennbare spørsmål som ble tatt opp: Forholdet mellom stam-mene og skolens målsetting.

«Den frihet som Afrika har kjempet for, kan bare opprettholdes av uselviske ledere som ikke er ute etter makt til seg selv,» sa John Musundi, general-sekretær for Kenyas kooperative landsforbund, som åpnet konferansen. «Afrika står ved et veiskille. Det er vår oppgave å være med på å bygge en ny verden. Og vi afrikanere kan ikke vente at lederskapet skal komme fra noen andre. Jeg må selv ta på meg an-svaret.»

I samme bygning som MRA-møtene fant sted, møttes 300 lærere fra hele landet for å rette årets artiumsprøver. Mange av dem fant seg snart inkludert i samtaler.

Blant talerne var kenyanske bønder og studenter.

JEG SPREDTE RASEHAT

Mens diskusjonsbølgene om Storbritannias rasepoli-tikk gikk høyt i avisspaltene, talte en ung investe-

rings-forsker fra Børsen i London om det samme emne ved et MRA-møte i Hampshire.

«Ved årsskiftet mente jeg at jeg var et hakk bedre enn de fleste mennesker,» sa han. «Jeg var en er-klært motstander av alle farvete, og av enhver im-migrant. Men stilt overfor Kristi lære om kjærlighet og uselvishet, forsto jeg hvor galt det var. Jeg be-klager dypt at jeg har spredt hat mellom rasene.

«Meget snart etter min omvendelse fra rasismen, fant jeg meg selv i dokkene i Øst-London, hvor jeg tok del i en dør-kampanje for å bryte ned rasemu-rene. Det åpnet en helt ny verden for meg.»

INDIA-FOND

I begynnelsen av januar ble det startet et fond i London til støtte for reiser til India og oppsetting av to skuespill under kampanjen i New Delhi i mars måned. I midten av februar var det kommet inn £ 23.000,- (til et budsjett på £ 32.000,-). 19 personer er allerede reist til India, blant dem fem svensker. Bidragene til fondet er kommet i form av mange mindre og middels store beløp. Lesere som måtte ønske å yde noe, kan sende sjekker til «Delhi Fund, Sir Theo. Metcalfe, 12 Palace Street, London SW1E 5JF».

UAVHENGIGHET IKKE ALLTID DET SAMME SOM FRIHET

Tredve nigerianere fra forskjellige stammer og so-siale bakgrunner møttes i MRAs senter i Lagos i ja-nuar. Elleve av dem var i Caux ifjor sommer, og ut-trykte der sin beslutning om å gjøre MRAs prinsip-per til realitet i Nigerias samfunnsliv.

John Aamata, lærer i drama ved lærerskolen i Ab-raka, hadde nå skrevet et skuespill — *Den store av-guden* — som ble lest opp av lærere og studenter fra Abraka. En av tilhørerne beskriver stykket som «en livlig og levende fremstilling av menneskelig frykt i forskjellige former, i virksomhet for å splitte fami-lier og bryte nasjoner i stykker — og den overmen-neskelige kraft som skal til for å bringe enhet og tro.»

Åpenhet og likeverd

Formannen for havnearbeiderne i Nigeria, O Zu-donu, uttrykte håp om at gruppen fra Abraka ville bli en inspirasjon for andre lærerskoler og hele na-sjonen. «Vi har fått vår uavhengighet,» sa han. «Men la oss ikke forveksle det med frihet!»

En student fra staten Imo hadde mistet sin far og

sin bror i borgerkrigen. «Slike katastrofer driver oss bort fra troen,» sa han. «Jeg vil bringe enhet til min landsby og mine slektninger. Be om at jeg må finne Guds kraft.»

En pike fra Lagos sa: «Så vanskelig det er å be om tilgivelse. Jeg trodde jeg var perfekt og at alle burde være som meg. Men jeg har forstått at der-som jeg vil at andre skal bli annerledes, må jeg be-gynne med meg selv. Jeg er blitt slått av åpenheten og likeverdigheten som rår her. Hvorfor skulle ikke hele Nigeria bli slik?»

Bruk
kvalitetsprodukter
fra
A S SABA

BLI DUS MED JACOBSEN

...og la det snø

En startsikker Jacobsen Imperial snøfreser rydder vei effektivt og lettvtint. 2 modeller, 7 eller 8 HK med 65 eller 75 cm arbeids-bredde.

en maskin fra
REINHARDT

REINHARDT

Reinhardt Maskin AS 4601 Kristiansand S
Avd.: Østre Aker vei 101, Oslo 5

SVAKSTRØM ER VÅR STYRKE

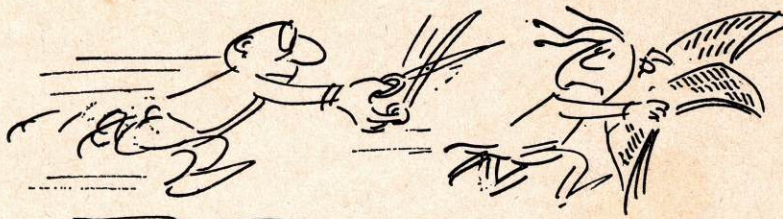
Vår spesialitet:

Alt materiell for
avslutning av
svakstrømskabler

80 år som spesialforretning
i svakstrømsbransjen

O. ØSTMO A.S

Rådhusgt. 3, Oslo 1

klippet

Vi lever midt i en ung generasjon som har nær kjennskap til Bhagavadgita, Tao Te Ching og til og med De dødes Bok fra Tibet. Unge mennesker søker en ny rytme i livet gjennom Zen-sentra og iherdig utøvelse av Transcendental meditasjon. Yoga-disiplin over både det fysiske og det mentale som bidrar til en ny følelse av «sentrering», brer seg i overflod. En eldre, mer sekularisert generasjon strever med å forstå ungdommens religiøse iver. Det er dette fenomen, nytt i Vesten, den kristne tro nå står ansikt til ansikt med.

I tidligere tider ble kristendommen truet av kontakten med gresk filosofi og Vestens vitenskap. Men det endte med at de ble kristnet og brukt til utbredelse og styrking av den kristne tro og misjon. I dette nye møte med den asiatiske verden vil vi kanskje finne at kristendommen er i stand til å stå på egne ben, ikke gjennom stivnet motstand, men ved en villighet til å være åpen, lytte, lære, gå inn i risikofylt dialog, gå igjennom renselse og finne at ens egen forståelse er utvidet. Den kristne tro er basert på at gamle midler og former dør og noe nytt oppstår. Dete vil nok være mønstret i kristendommens fortsatte historie.

Paul Claspers i «Asia og Kristendommen», Østen og Vi, januar 1978.

Det talas om den værsta krisen sedan trettitalet. Dess allvar mäts i inflationsprocent och antal miljarder i underskott i bytesbalansen. Men vid sidan av dessa krissymptom finns det en icke-ekonomisk kris, en försämring av det sociala och politiska klimatet, som hindrar oss at mobilisera de reserver av arbete, anpassningsförmåga och solidaritet som kunde hjälpa oss ur den ekonomiska obalansen.

Symptomen på en felutveckling var tydliga innan den ekonomiska tillväxten upphörde och vi började leva över våra tillgångar i stor skala: utslagningen ur arbetslivet, sjukfrånvaron, krisen i skolan, brottsligheten, drogmissbruket. Mer än någonsin borde vi anstränga oss att få ett grepp om de karaktärsförändringar hos samhället som åtföljer och förvärrar strukturalproblemen och obalansen i utrikesaffärerna. I verkligheten gör vi tvärtom och låter de akuta ekonomiska problemen tränga allt annat åt siden.

Leder i Dagens Nyheter, Stockholm, 19.12.1977.

Hva mener du om Jesus?

Det blir stille en stund. Et fort blikk.

— Jo, jeg tror jeg vil svare på det. Jesus er den person som står for skaperverkets og historiens yterpunkter.

Nederst, fordi han var på bånn. Ingen sykdom, lidelse eller elendighet var fremmed for ham. Derfor stråler det en slik solidaritet ut av hans liv. Han er en av oss!

Men samtidig det motsatte. Han var den høyeste, største. Derfor ligger det i Jesu person et håp om at det som var meningen med skaperverket virkelig kan gjenreises! Det er jo lettest i dag å tro at allting går ad undas. Men der — i ham som var nederst — finnes håpet om at destruksjonen ikke er det siste og det eneste. I han som var den elendigste, den mest ensomme, den mest forlatte og fordømte, stråler den mest altomfattende omsorg og kjærlighet ut. Han avslører hemmeligheten om Gud!

Otto Hauglin, intervjuet i Vår Kirke, 21.1.1978.

Ny Verden vil fremme: En åndelig og moralsk opprustning. Solidaritet mellom enkeltmennesker og nasjoner. En revolusjon under Jesu Kristi Kors, som vil omskape verden. Individets og samfunnets forandring. Absolutte moralnormer: ærlighet, renhet, uselvishet og kjærlighet.

INFORMASJON OM MORALSK OPPRUSTNING

Utkommer med 11 nummer i året.

I redaksjonen:
Eva Riise Hanssen - ansvarlig red.
Anders Eskeland
Einar Engebretsen
Jens J. Wilhelmsen
Inge Mannsåker
Sturla Johnson
Keld Jørgensen (Danmark)

ABONNEMENTSPRIS for et år
Norge kr. 40,-
Danmark dkr. 32,-
Løssalg i Norge kr. 2,50

Redaksjonens adresse:
Postboks 3018, Elisenberg, Oslo 2
Tlf. 02/44 64 78 — Postgiro 5 12 57 94
Danmark:
Postboks 312
1502 København V. Postgiro 18 51 51
Sverige:
Sveavägen 34, 6., 111 34 Stockholm
Tlf. 08/10 34 56

Trykkeri: Brødr. Tengs, Oslo
Utgiver: Stiftelsen Moralsk Opprustning
NY VERDEN